

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4204/2025
22.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Амбруш, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., на непознатом пребивалишту и боравишту, чији је привремени заступник Дражен Рацић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2372/24 од 06.11.2024. године, у седници одржаној 22.04.2026. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2372/24 од 06.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 650/2023 од 07.05.2024. године, ставом првим изреке је укинута решење о извршењу Основног суда у Суботици Иив 597/22 од 08.11.2022. године и одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи исплати 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.09.2022. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да привременом заступнику тужене исплати 61.424,40 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2372/24 од 06.11.2024. године, ставом првим изреке, жалба је делимично усвојена, а делимично одбијена и пресуда Основног суда у Суботици П 650/2023 од 07.05.2024. године делимично преиначена, тако што је решење о извршењу Основног суда у Суботици Иив 597/22 од 08.11.2022. године остало на снази у целисти, како у погледу одлуке о главном захтеву и законској затезној камати, тако и у погледу трошкова извршног поступка, док је у преосталом побијаном, а непреиначеном делу одлуке којим је обавезана тужиља да привременом заступнику тужене исплати трошкове поступка првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 162.011,40 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у преиначеном делу, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побјану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП у вези са чланом 403. став 1. тачка 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, 20.04.2022. године ВВ је туженој предао износ од 1.000.000,00 динара на име зајма са роком враћања до 20.09.2022. године о чему је сачињена потврда о пријему новца коју је потписала тужена. Истог дана је сачињено и менично овлашћење којим издавалац исправе- тужена као дужник овлашћује ВВ као повериоца – корисника менице да може попунити менични бланкет ... .. као средство обезбеђења за плаћање по основу зајма од 20.04.2022. године у износу од 1.000.000,00 динара, на којој је трасант на тужена. Дана 20.12.2022. године закључен је уговор о уступању потраживања, оверен од стране јавног бележника, између ВВ, као уступаоца и тужиље, као примника којим је констатовано да уступилац има потраживање од ББ, тужене, у износу од 1.000.000,00 динара поводом ког се код јавног извршитеља Бојана Товаришића води поступак принудне наплате под бр. Иив 450/22, те је уступилац уступио пријемнику потраживање, пренео и сва права из хартије од вредности – менице серијског броја ... .., као и да пренос потраживања према дужнику производи правно дејство од дана обавештавања о уступању, а између уговорних страна од дана закључења уговора. Уступалац је на пријемника пренео и право на законску затезну камату коју је дужник обавезан да плаћа у случају доцње. Уговорено је да ће о уступању потраживања уступалац обавестити дужника препорученом пошљком у року од 10 дана од дана закључења уговора, те да пријемник право да о уступању обавести дужника не чекајући да то учини уступалац у претходно одређеном року. Наведено је и да дужник према пријемнику може истаћи све приговоре које је могао истаћи уступиоцу до обавештења о уступању потраживања укључујући и личне приговоре. Уступилац се сагласио да се на основу уговора пријемник легитимише као извршни поверилац у поступку из члана 1. уговора. Тужена није обавештена о закључењу наведеног уговора препорученом пошљком, нити усменим путем.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је позивајући се на одредбе чланова 10., 20., 239., 240., 243., 244., 246., 248., 256., 436. и 438. Закона о облигационим односима и чланова 10., 13., 15. и 16. Закона о меници одбио тужбени захтев са образложењем да уговор о уступању није произвео правна дејства према туженој, те да тужиља није активно легимисана у овој парници јер није доказала да је законити ималац менице која је предата на наплату.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду усвајањем тужбеног захтева са образложењем да је погрешан закључак првостепеног суда да уговор о уступању потраживања закључен између ВВ као уступаоца и тужиље као пријемника нема правно дејство према туженој услед чињенице да о томе није обавештена, а осим тога, тужена у току поступка није ни оспорила основ потраживања, односно чињеницу да је од ВВ позајмила 1.000.000,00 динара.

По налажењу Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 436. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да поверилац може уговором закљученим са трећим пренети на овога своје потраживање, изузев оног чији је пренос забрањен законом, или који је везано за личност повериоца, или које се по својој правној природи противи преношењу на другог. Одредбом члана 438. став 1. Закона о облигационим односима, да за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступилац дужан обавестити дужника о извршеном уступању. Пријемник има према дужнику иста права која је уступалац имао према дужнику до уступања, што је прописаном чланом 409. став 1. истог закона, док је ставом 2. истог члана прописано да дужник може истаћи пријемнику поред приговора које има према њему и оне приговоре које је могао истаћи уступилоцу до часа када је сазнао за уступање. Сходно члану 438. став 1. Закона о облигационим односима за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступалац дужан обавестити дужника о извршеном уступању.

Пропуштање повериоца да изврши обавештење дужника о закључењу уговора о уступању потраживања трећем лицу не утиче на правну ваљаност уговора о уступању, већ има за последицу да уколико дужник не испуни своју обавезу према уступилоцу, то ће бити пуноважно и довешће до престанка његове обавезе. Полажај дужника услед те промене се у суштини не мења у погледу обавезе која га терети, с обзиром да према члану 436. ЗОО предмет уступања не могу бити потраживања везана за личност. Једина промена за њега огледа се у томе што уместо уступилоца после уступања дугује пријемнику, а он према пријемнику има право да истакне све приговоре које је могао да истакне према уступилоцу.

У конкретном случају, уговором од 20.04.2022. године, ВВ је уступио своје потраживање из уговора о зајму од 20.04.2022. године, на основу кога је позајмио туженој износ од 1.000.000,00 динара са роком враћања до 20.09.2022. године, и то потраживање обезбедио меницом серије ... .. Уговор о уступању потраживања између ВВ као уступилоца и тужиље као пријемника је закључен у току извршног поступка о чему је обавештен привремени заступник тужене достављањем решења јавног извршитеља Иив 450/22 од 26.12.2022. године којим је утврђено да је на месту ранијег повериоца ступила тужиља, а које је достављено привременом заступнику тужене 29.12.2022. године. Достављањем решења привременом заступнику тужене, тужена је обавештена о закључењу уговора о уступању потраживања. Због тога нису основани наводи у ревизији да пренос потраживања производи правно дејство према дужнику од дана обавештења о уступању што је прописано и одредбом члана 2. став 3. Уговора о уступању потраживању од 20.12.2022. године, па предметни пренос потраживања производи правно дејство у односу на тужену. Осим тога, пропуштање повериоца да обавести дужника о закључењу уговора о уступању потраживања не утиче на правну ваљаност тог уговора, већ има за последицу да уколико дужник не испуни своју обавезу према уступилоцу, то ће бити пуноважно и довешће до престанка његове обавезе.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић